

JONATHAN
LIVINGSTON
SEAGULL

Richard Bach

ပရိယာယ်လေး
ခရစ်ကျော်
ဆင်းပါး

အက်ပီ-ဖြူ
ဒုတိယ

တတိယ

mgvoo.com

JONATHAN
LIVINGSTON
SEAGULL

Richard Bach

បណ្ណាល័យ
ខេត្តកោះកុង
រាជធានីភ្នំពេញ

អ្នកបោះពុម្ព-ច្រវែង
វិទ្យាស្ថាន
ព័ត៌មានវិទ្យា

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ ၅၀၀ အုပ်

တတိယအကြိမ် ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မျက်နှာဖုံး ဇော်မောင်

ထုတ်ဝေသူ ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)
ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ ဦးဇေယျာဦး (၀၁၅၇၉)
Silver Sky Press ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၆၊ ၉၇ လမ်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် မင်းဇော်

ပင်လယ်ပျော်ဝင်ရော်

ထင်လင်း:

JONATHAN
LIVINGSTON
SEAGULL

by
Richard Bach

စာအုပ်အကြောင်း:

- ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၄ ခု၊ ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
- ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၁ ခု၊ ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
- တတိယအကြိမ် - ၂၀၂၂ ခု၊ ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

RICHARD BACH

is a writer and pilot, author of three books on the mystique of flying. During the past decade or so, he has edited a flying magazine and written more than a hundred magazine articles and stories.

A former US Air Force pilot he is now seldom without an aeroplane.

RUSSELL MUNSON

started taking pictures of aeroplanes as a child and has been involved with flying and photography ever since. He owns a Piper Super Cub, from which he took some of the pictures in this book.

ရစ်ချာခုံဘုရား

-သည် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ပျံသန်းမှုဆိုင်ရာ စာအုပ် ၃ အုပ် ရေးသားခဲ့သူ၊ စာရေးဆရာနှင့် လေယာဉ်မောင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်များလောက်ဆီက သူသည် ပျံသန်းမှု ဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့၍ မဂ္ဂဇင်းဆောင်း ပါးနှင့် ဝတ္ထု ၁၀၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ ယခင်က အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု လေတပ်တွင် လေယာဉ်မောင်းသူဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ယခုလည်း သူ သည် လေယာဉ်နှင့် မပြတ်မလပ်လှဘဲ ရှိသည်။

ရပ်ဆယ်မန်ဆန်

-သည် သူငယ်ဘဝမှစ၍ လေယာဉ်ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ခဲ့ သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပျံသန်းခြင်းနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းတို့တွင် ပါဝင် ပတ်သက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ပိုက်ပါဆူပါကစ် (လေယာဉ်ငယ်) တစ်စင်း ပိုင်ဆိုင်ပြီး ထိုလေယာဉ်ငယ်ပေါ်မှ ဤစာအုပ်ပါ ပုံအချို့ကို ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

First published in Great Britain 1972 by
Turnstone press Ltd.

This edition published 1973 by
Pan Books Ltd.

Cavave Place, London SW 109PG

Reprinted five times in 1973

7 th Printing 1974

8 th Printing 1974

9 th Printing 1975

ISBN 0330236474

Copyright C 1970 by Richard D. Bach

Copyright C 1970 by Russell Munson

ပထမအကြိမ် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် ၁၉၇၂ ခုနှစ်က
 တန်းစတုန်း ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။
 ယခုစာအုပ်ကို ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင်
 လန်ဒန်မြို့ SW 109 PG၊ ကာဗေဗ် ပလေ့စ်
 ပန်စာအုပ်လီမိတက်က ထုတ်ဝေသည်။
 ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ၅ ကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ရသည်။

သတ္တမအကြိမ်	-	၁၉၇၄ ခုနှစ်
အဋ္ဌမအကြိမ်	-	၁၉၇၄ ခုနှစ်
နဝမအကြိမ်	-	၁၉၇၅ ခုနှစ်

ISBN 03303 236474
 မူပိုင် ၁၉၇၀ ခုနှစ် ရစ်ချာခွဲဘာ့ခ်
 မူပိုင် ၁၉၇၀ ခုနှစ် ရပ်ဆယ်မန်ဆန်

This book is a new and valuable citizen
in that very wonderous ruled by
St. Exupery ...
I suspect all of us who visit the worlds
of Jonathan Seagull will never want to re-
turn.

Ernest K. Cann.
auther of The High and The Mighty.

ဤစာအုပ်သည် အသစ်ဖြစ်၍ အံ့ဖွယ်အလွန်ကောင်းသော
 “ဆန်တဂူဇူပေရီ” စိုးမိုးသော လောကတွင် အဖိုးထိုက်တန်လှသော
 စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်၏။

‘ရော်နသန် ဆီးဂါးလ်’ခေါ် ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်၏ လောက
 သို့ ရောက်ဖူးသူ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ပြန်လာချင်လိမ့်မည်မဟုတ်-
 ဟု တွေးထင်မကင်း ဖြစ်မိသည်။

အားနက်စ်ကေး-ကန်း

The Hight and Mighty ကိုရေးသားသူ

people who make their own-rules
when they know they're right
People who get a special pleasure out
at doing something well even it only
for themselves. People who know
there more to this whole living
thing than meets the eye: they'll be
Others may simply escape into
a delightful adventure about freedom
and flight
This book quite simply, is unique
one million Copies Sold

မိမိတို့ မှန်ကန်သည်ကို သိသောအခါ
 မိမိတို့၏နိယာမကို မိမိတို့ ချမှတ်၍နေသူများ-
 မိမိတို့အတွက် မိမိတို့ ဖြစ်စေဦးတော့
 ကောင်းစွာပြုလုပ်အပ်သော အမှုကိစ္စတို့၌ မွေ့လျော်တတ်သူများ
 အသက်ရှင်နေသမျှ သတ္တဝါတို့တွင် မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရသည်ထက်
 ပိုလွန်သော ကိစ္စရှိသည်ကို သိသူများသည် ‘ဂျော်နသန်ဆီးဂါးလ်’
 အမည်ရှိ ‘ပင်လယ်ပျော် စင်ရော်’ နှင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်
 သဘောတည်း ရှိကြလိမ့်မည်။ အခြားသူများသည် ပျံသန်းခြင်းနှင့်
 လွတ်လပ်မှုကို မွေ့လျော်ဖွယ် စွန့်စားခန်းတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေ့မြင်
 ခံစားကြပေလိမ့်မည်။
 ဤစာအုပ်သည်
 ခပ်ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် အတူမရှိ၊ အတူမရှိ။
 အုပ်ရေ ၁ သန်း ရောင်းရပြီးပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌
အမြဲကိန်းဝပ်လျက်ရှိသော
တကယ့် ‘ဂျော်နသန်ဆီးဂါးလ်’ ခေါ်
‘ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်’ သို့ ...။

To the real Jonathan Seagull
who lives within us all

Richard Bach with this book
 does two things

He gives me Flight

He makes me Young

For both I am deeply grateful
 Ray Bradbury

ဤစာအုပ်ဖြင့် ရစ်ချက်အာခ်သည်
 အလုပ် ၂ ခု ပြီးစေသည်။
 သူသည် ကျွန်ုပ်အား ပျံသန်းခြင်းနှင့်
 ငယ်ရွယ်မှုပျိုခြင်းတို့ကို ပေးသည်။
 ဤ ၂ ခုစလုံးအတွက်
 ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့သည်။ ။

ရေး- ဗရက်ဒ်ဗျူရီ

ဘာသာပြန်သူ၏စကား

ဤဝတ္ထုမျိုးကို ပုံဆောင်ဝတ္ထု (ALLEGORY) ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်မည်ထင်ပါသည်။ ယင်းဝတ္ထုမျိုးတွင် ဖြစ်ရပ်များ၊ ဇာတ်ဆောင်များသည် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အချိန်ကာလက မည်သူများဖြစ်သည်ဟု မဆိုမူ၍ သဘောသဘာဝကိုသာပြလျက်၊ သတ္တလောကမှ သက်ရှိ သို့မဟုတ် ဩကာသလောကမှ သက်မဲ့ တို့ဖြင့် ဖွဲ့လေ့ရှိသည်။ ဥပမာ- ပုရာဏ် ဓမ္မဂန်ကျမ်းလာ ပုံဝတ္ထု များ၊ အိစ္စပ်ပုံပြင်များ၊ ဇာတ်နိပါတ်ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီများ၌ တွေ့ရ သည့် ပုံဆောင်ပြဝတ္ထုများ။

ဤဝတ္ထုသည် ‘ပင်လယ်စင်ရော်’တို့လောကဖြင့် ပုံဆောင် ပြသည်။ သဘောသဘာဝကို လေ့လာလျှင် လူ့လောကရှိ လူတို့ ၏ သဘောသဘာဝနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ လူ့လောကတွင် ‘အသက်ရှင်ဖို့ ထမင်းစားနေသူတွေရှိသလို၊ ထမင်းစားဖို့ အသက်

ရှင်နေသူတွေလည်း ရှိသည်။’ ဆိုသည့် စကားရှိသည်။ ဤစကားသည် အဓိပ္ပာယ်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်း၏။ ဤစကားသည် လူ၏ အသက်ရှင်နေမှု၊ ဖြစ်တည်မှုနှင့် အဓိပ္ပာယ်အနှစ်သာရနှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုသောစကားဖြစ်၍ ယခုခေတ်စားလာသော ‘အတ္တဘဝအမှန်ဝါဒ’ သို့မဟုတ် ‘ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒ’ ဟု ဒဿနခေါ်ဆိုလောက်အောင် ပီပီသသကြီး မရှိသေးသည့် Existentialism ဝါဒသဘော သက်ရောက်သည်။

စားဖို့ အသက်ရှင်နေသူသည် စားရလျှင် သူ့အဖို့ အသက်ရှင်နေခြင်း၏ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အသက်ရှင်နေခြင်း၏ အခြားကိစ္စများ မစဉ်းစားတော့၊ မသိတော့။ သို့နှင့် သူသည် စားကာသောက်ကာ လောကီစည်းစိမ်တို့ကို ခံစားကာဖြင့် သူ့ဘဝ ပြီးဆုံးသွားမည်။ ဆက်ရန် မရှိတော့။ ဤခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် အကောင်းဆုံးကို ခံစားစံစား၍ ရနိုင်သမျှကို ရှာဖွေစားသုံးပြီးလျှင် သူ၏ အသက်ရှင်နေမှုကိစ္စသည် ပြီးမြောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ စားရသောက်ရမှ၊ လောကီစည်းစိမ် ခံစားစံစားရမှ ... သူ့ဘဝ ဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီ ထင်သည်။ ထိုသူတို့အဖို့ လောက၌ အကောင်းဆုံးစားစရာ၊ အကောင်းဆုံး သောက်စရာ၊ အကောင်းဆုံး လောကီစည်းစိမ်တို့ကသာ သူ့ဘဝကို စိုးမိုးခြယ်လှယ်သည်။ သူ့အဖို့ ‘သီလ’ ဆိုသည်လည်း မရှိ၊ ‘သမာဓိ’ ဆိုသည်လည်း မရှိ၊ ‘ပညာ’ ဆိုသည်လည်း မရှိ။ ‘သစ္စာမေတ္တာ’ ဆိုသည်တို့ကိုလည်း မသိ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို အန္တ (အကန်း) ဟု ဆိုကြသည်။ သက်ရှိလောကတွင် ‘အများစု’ ကို ‘ပုထုဇဉ်’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ (ပုထု= အများ+ နေ=လူ) အများစုသည် အကန်းချည်းဖြစ်သောကြောင့် ‘အန္တပုထုဇဉ်’ (လူအများစု အကန်း) ဟူသောစကား ရှိလာသည်။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်-၆ ပါးသော ဌာနတို့၌ဖြစ်သော 'အကောင်း'ဟု သတ်မှတ်ရာတွင် အန္တတို့သည် အစစ်အမှန်ကို မသိနိုင်ကြ။ သာမန်မျက်စိဖြင့် မြင်ရသော အဆင်း၊ သာမန်နားဖြင့် ကြားရသော အသံ၊ သာမန်နှာခေါင်းဖြင့် ရှုရှိုက်ရသော အနံ့၊ သာမန်လျှာဖြင့် စားရသော အရသာ၊ သာမန်ကိုယ်ဖြင့် ထိတွေ့ရသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံ၊ သာမန်စိတ်ဖြင့် စဉ်းစားသော သာယာဖွယ်အာရုံတို့၌သာ၊ သာယာခြင်း-မသာယာခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၍ ယောနိသော မနဿိကာယဖြင့် အစစ်အမှန်တရားတို့ကို မသိနိုင်ကြပေရာ၊ ယင်းတို့၏ သန္တာန်၌ ထိုသို့မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လောဘ၊ ဒေါသ စသည့် အကုသိုလ်တရားတို့ သည် မရပ်မနား တရစပ် ဖြစ်၏။ ထိုအကုသိုလ်တရားတို့၏ ဆိုးကျိုးများကိုလည်း တရစပ် ခံရ၏။ ခံရသောအခါ၌လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ကိုယ်-စိတ်- ၂ ပါး ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်နှလုံးမသာ မယာဖြစ်ရခြင်း၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းခြင်း (သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယဿ)တို့ မလွဲမသွေ ဖြစ်ကြ ရသောကြောင့် ဤသည်တို့ကား အသက်ရှင်လျက် အမှန်တရားကို မသိသူ၊ သို့မဟုတ် 'စားဖို့' (လောကီအာရုံများ ခံစားနိုင်ဖို့)သာ အသက်ရှင်နေသူတို့၏ 'အစစ်အမှန် ချမ်းသာခြင်းနှင့် ကင်းဝေးသော' အဖြစ်တည်း။

အမှန်သိသူတို့အဖို့ မံသစက္ခု (သာမန်မျက်စိ) ဖြင့် မြင်ရသော သက်ရှိသက်မဲ့တို့သည် တကယ့်အစစ်အမှန် မဟုတ်ကြ။ အလိမ်အညာများ၊ မျက်စိကို လှည့်စားသည့် ပရိယာယ်များသာ တည်း။ အလိမ်အညာ အတုအယောင်တို့၏နောက်သို့ မလိုက်တော့သောသူသည် အလိမ်အညာ အတုအယောင်တို့၏ အလိမ်အညာ

မခံရ။ ထိုထက်ကား မိမိကိုယ်တိုင် အစစ်အမှန်ကို သိလိုမြင်လို စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်သည်။ သိလိုမြင်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် စူးစမ်းရှာဖွေလိုခြင်းမှာ သဘာဝလမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ်ကို မြင်၍ လောကီအစီးအပွားကို စွန့်ပစ်ကာ အေးငြိမ်းရာ၊ ချမ်းသာအစစ်ကို ရှာခဲ့ကြသော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများသည် လူ့သမိုင်းခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ရှားပါးသော်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ဆရာကောင်း သမားကောင်း ပေါ်ပေါက်လာခိုက်နှင့်ကြုံလျှင် အမြင်မှန်ရသူ ဦးရေလည်း များခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစား၍ အမြင်မှန်ရသူထဲက ထူးခြားသော သတ္တိရှိသူသည် စွန့်စား၍ အများစုသွားရာလမ်းကို မလိုက်ဘဲ အများစုအငြိုအငြင်ကို ခံလျက် ဖွဲ့ထွက်သွားသူများလည်း ရှိသည်။ သိလိုမြင်လိုစိတ် ပြင်းပြလာသောအခါ သူတို့၏အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ သိမြင်မှုအတွက် စွန့်လွှတ်ရန်လည်း အဆင်သင့် ရှိတတ်သည်။

‘ရဲသော်မသေ၊ သေသော်ငရဲမလား’ ဆိုသော စကားမှာ အစစ် အမှန်တရားကို သိအောင်မြင်အောင် ရှာဖွေရာတွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားတတ်သူများအတွက် ထားခဲ့သောစကား ဖြစ်သည်။ (‘မိုက်ရူးရဲ’ ဆိုသူများကို မဆိုလို)။ မည်သည့်အလုပ်မျိုးမှမဆို မလုပ်ဝံ့ဝံ့ လုပ်ဝံ့ဝံ့ဖြင့် မဝံ့မရဲဖြစ်နေသူတို့သည် ရည်မှန်းချက် ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ သေတတ်သည့် ကိစ္စများဖြစ်လျှင် သေလွယ်သည်။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားတတ်သူများသည် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သည်များတတ်၏။ မတော်တဆသေရလျှင်လည်း သူတို့၏ ရဲဝံ့မှုကြောင့် ကြောက်လန့်၍ မသေရ။ ကြောက်လန့်၍ မသေလျှင် ငရဲ (နိရယ)

မှ လွတ်တတ်၏။

မစို့မပို့ မဝံ့မရဲ မထိမခိုက် လုပ်တတ်သူတို့သည် အများစုကို ဦးဆောင်ဦးရွက် လုပ်နိုင်မည်မဟုတ်။ အများကောင်းကျိုးလည်း မဆောင်ရွက်နိုင်။ မိမိကောင်းကျိုးကိုပင် မဆောင်ရွက်တတ်။ အသက်ရှင်နေရသော်လည်း သူတို့သည် ‘အများစု’ထဲကသာ နေရတတ်သည်။ သူတို့အဖို့ နေရာကြီး၊ ဌာနကြီး၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကြီး၊ တာဝန်ကြီးများကို မထမ်းဆောင်နိုင်။ အများထဲကနေပြီး အများစုပြောသလိုပြော၊ အများစုလုပ်သလို လုပ်ပြီး အများစု ယုံကြည်ရာကို လိုက်ယုံကြည်ဖို့သာ ရှိသည်။ သူတို့သည် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ ကိုယ်ပိုင်သတ္တိ မရှိကြ၍ ဘာမှထူးခြားမှု မရှိဘဲ၊ စားကာအိပ်ကာ မေထုန်မှီဝဲကာဖြင့် ဘဝကို ကုန်ဆုံးစေရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အခြားရွေးချယ်စရာ မရှိ။ ချိုင့်နက်နေသော လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့မထွက်တတ်လျှင် တွင်နေသော လမ်းကသာ သွားရမည်။ သူလုပ်ချင်သလို မဖြစ်။ ဖြစ်သလိုသာ လုပ်ကိုင် နေထိုင်သွားရမည်။

စင်ရော်၌ တင်စားထားသော အခြင်းအရာတို့သည် လူတို့၌ လည်း ရှိသည်။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို စွန့်စား၍ ရှာခဲ့သူများကို အများစုက မကြည်ဖြူတတ်။ သိပ္ပံပညာ မထွန်းကားမီကာလများကဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ တွင်နေသောလမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့ထွက်ခဲ့သူများအား ‘ဘုရားသခင်နှင့် တန်ခိုးရှင် နတ်မင်းကြီးများကို အံတုသူ’ - ဟုသမုတ်ခဲ့ကြပြီး၊ ‘စုန်းကဝေ’ ဟု စွပ်စွဲကာ မီးရှို့၍ သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ အများစု၏ နားမလည်မှုကြောင့် မီးရှို့သတ်ခံရသည့် သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ တီထွင်သူများလည်း လူ့သမိုင်းတွင် များစွာရှိခဲ့၏။ အများစု၏ ယုံကြည်ချက်မှာ အများနေသလိုနေ၍

အများလုပ်သလို လုပ်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် နတ် မကြိုက်။ နတ် မကြိုက်တာလုပ်လျှင် အပြစ်ဒဏ် ခံရမည်။ နတ်မင်းကြီးက အပြစ်ဒဏ်ခတ်သဖြင့် မြေအောက်ကမ္ဘာတွင် အပြစ်ဒဏ် ခံနေရ သူများအကြောင်းကို အနောက်တိုင်း ဒဏ္ဍာရီများတွင် တွေ့ရဖူး ၏။ ဥပမာ- ပရိုမီးသီယတ်စ်, ဆဇီးဖတ် စသည့် ဤဒဏ္ဍာရီများ သည်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ပုံဆောင်ဝတ္ထုများပင်။ ထို့ကြောင့် အများစု၏ ယုံကြည်ချက်မှာ တန်ခိုးရှင်နတ်မင်းကြီး များကို ငြိုငြင်အောင် ပြုလုပ်သူများသည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံကြရမည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။ ဤ သို့လျှင် အများစုသည် အများစု၏ အသိဉာဏ်, အများစု၏ သတ္တိ, အများစု၏ အမှတ်သညာဖြင့်သာ နေကြရသည်။ ကိုယ် ပိုင်ဉာဏ်, ကိုယ်ပိုင်သတ္တိနှင့် ကိုယ်ပိုင်အမှတ်သညာ ဟူ၍ မရှိ ကြ။ ရှိလည်း မသုံးဝံ့ကြ။

ဤ‘ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်’ ပုံဝတ္ထုသည် ဤအခြင်းအရာ များဖြင့် အခြေခံသည့် သဘောသဘာဝတို့ကို စင်ရော်၌ တင်စား သည်။ ဤပုံဝတ္ထုကို ဖတ်သောသူသည် မိမိ၏လောကတွင် အလားတူ အခြင်းအရာများကို ဆင်ခြင်၍ သဘာဝယုတ္တိကို ရှာကြည့်နိုင်သည်။ ဤဝတ္ထုပါ စွန့်စားခန်းများကို လူ့လောက စွန့်စားခန်းများနှင့် ထင်ဟပ်၍ ကြည့်လိုသူများသည် နယ်သစ်ရှာ အာဇာနည်များ၊ တောင်ဝင်ရိုးစွန်း, မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း, တောနက် ကြီးများ, သဲကန္တာရများနှင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များ၌ ခြေချရန် စွန့်စားခဲ့ကြသူများကို တွေ့မြင်နိုင် သည်။ ဤသူများသည် ‘မည်သည့်အကျိုးစီးပွားကို လို၍ ဤသို့

အသက်ဆံဖျား စွန့်စားကြရသနည်း။’ ဟူသော အမေးကို ဖြေရာတွင် လူတို့၏အစွမ်းသတ္တိနှင့် ဇွဲလုံ့လ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု၊ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်တတ်မှု၊ ရိုင်းပင်းကူတတ်မှုတို့ဖြင့် လုပ်ဆောင်လျှင် ‘မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်’ ဟူ၍ ထင်ရသော ကိစ္စရပ်များကိုလည်း လုပ်ဆောင် အောင်မြင်နိုင်သည်ဆိုသည်ကို သက်သေပြရန် ဟူ၍ ပြောခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ စွန့်စားခဲ့ကြသူများ၏ အဆိုအရ ဤမျှ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများ၌ အဆိုးဝါးဆုံးသော အပူဒဏ် အအေးဒဏ်နှင့် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွန်အောင် အားထုတ်ပြီးသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့၏ စိတ်နေသဘောထားများလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ကြပြီး၊ အခြားလောကီနယ်မှ လူသာမန်များကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ကြောင်း သိရသည်။ (သာမန်လူတို့၏သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်သော အဘိဇ္ဈာ၊ ဣဿာ မစ္ဆရိယ၊ ဗျာပါဒတို့ ကင်းစင်ကာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့ကို ထားရှိတတ်လာသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစင်ရော်ဝတ္ထု၌ အများစုကို ဦးဆောင်မည့် စင်ရော်သည် ကရုဏာ မေတ္တာတရား ထားတတ်အောင်လည်း ကျင့်ရသည်။ ‘ကိုယ့်ကို အခုပဲ သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ငှက်တွေရဲ့ ဗရတ်ဗရက် အုပ်စုကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။’ ဟု ပြောသော၊ စင်ရော်အား သူ့ဆရာစင်ရော်က ... “မင်း ဒါတွေကို မချစ်နဲ့ပေါ့ကွယ်။ အမုန်းတရားနှင့် မကောင်းမှုကိုတော့ ချစ်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့ကွယ်။ မင်း လေ့ကျင့်ပြီး တကယ့်စင်ရော် ဆိုတာကို မြင်တတ်အောင် ကြည့်ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ကိုယ်စီမှာရှိတဲ့ ကောင်းတာကလေးတွေကို ရှာကြည့်ပြီး

သူတို့ကိုယ်သူတို့မှာလည်း အဲဒါကလေးတွေကို မြင်အောင်ကြည့် တတ်ဖို့ ကူညီပေးပါ။ ငါပြောတဲ့ ‘မေတ္တာတရား’ ဆိုတာ အဲဒါ ပါပဲ။” - ဟု ပြောပြသည့်အပိုင်းကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်ကြည့်နိုင်သည်။

မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိ အား ရန်သတ္တရပြုသူများကိုပင် မေတ္တာထားကာ အောင်နိုင်ခဲ့ကြ သည့် သာဓက များစွာရှိသည်။ ဤ ‘စင်ရော်’ဝတ္ထုသည် ဤ သဘောတရားများကို ပုံဆောင်ပြသည်။ ဝတ္ထုသည် တိုပင်တို သော်လည်း သဘောသဘာဝ ပုံဆောင်ပြသည့် အခြားသော ဝတ္ထုရှည်ကြီးများထက် ပြည့်စုံသည်။ တစ်ခါဖတ်ပြီး၊ နောက်ထပ် အခေါက်ခေါက်အခါခါဖတ်ပြီး သဘောကျရသောစာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုသည် အားနက်စ် ဟဲမင်းဝေ၏ ‘အဘိုးအိုနှင့် ပင်လယ်’ဝတ္ထုလိုပင် စကားအသုံးအနှုန်း ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း၍ ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပင် လှပသည့် စကားပြေအဖွဲ့ (ဝတ္ထု) ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။

ဤ ‘စင်ရော်’ဝတ္ထုကို ရေးသူ ရစ်ချာန်ဘာ့ခ်သည် အား နက်စ် ဟဲမင်းဝေလောက် လူသိများသော စာရေးဆရာတစ် ယောက် မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း၊ သူ၏ ‘စင်ရော်’ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လေရာ သူ၏နာမည်လည်း ကျော်ကြားလာသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဓမ္မိကဦးဘသန်းက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ကာ ‘ယောနသံစင်ရော်’ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ များစွာ လူ ကြိုက်များခဲ့လေသည်။ ထိုဝတ္ထုကိုပင် ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် ဘာသာ

ပြန်ဆို၍ မြန်မာဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော ‘လင်းရောင်ခြည်’ အမည်ရှိ အမေရိကန် ပြန်ကြားရေးဌာနက စာစောင်တစ်ခုတွင် ထည့်သွင်းရာ၌လည်း လူကြိုက်များခဲ့သည်သာ။

ကျွန်တော်သည် ဤစာရေးဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာ အကျော်အမော်များ ပြန်ဆိုပြီးရှိပါလျက် ‘ဘာကြောင့် ထပ်မံပြန်ဆိုရပါသနည်း။’ -ဟု မေးလျှင် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဖြေတတ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ကောင်းလျှင် ဘာသာပြန်ဆိုချင်စိတ်သည် ကျွန်တော့်တွင် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ပြန်ဆိုပြီး စာများ မကောင်း၍လော။ မဟုတ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ သောင်းချီ၍ရောင်းရသော စာအုပ်မျိုးကို ‘မကောင်းဘူး’ ဟူ၍ ကျွန်တော် မထင်မြင်မိပါ။ ကောင်းလည်း ကောင်းပါသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လည်း ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာပြန်ကိုလည်း ဖတ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမူရင်းကိုလည်း ဖတ်ပါသည်။ ရိုးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်စ်တွင်ပါသော စာအုပ်ကဏ္ဍက အကျဉ်းချုံ့ထားသည်ကိုလည်း ဖတ်ပါသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ဘာသာပြန်များကိုလည်း ဖတ်ရှုပြီး နှစ်ခြိုက်ပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုမှုအတတ်တွင် နည်းယူစရာတွေလည်း အများကြီး တွေ့ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ အထက်က ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဖြစ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် မကွယ်မထောင့် ဝန်ခံရပါမည်။

သို့တစေ- ကျွန်တော် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး ဘာသာပြန်ဆိုလိုသောဆန္ဒသည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့သော်လည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်၍ မသွားခဲ့။

သို့နှင့် ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို မကြာခဏဆိုသလို ပင် ကျွန်တော်၏ ရေးဖော် စာပေသမားများ၊ တရားဆွေးနွေးနေကျ ဓမ္မမိတ်ဆွေ စာပေဝါသနာရှင်များနှင့် ဆွေးနွေး ပြောဆိုမိကြပါသည်။ ဤသို့ ပြောဆိုကြရာတွင် ၁ ဦးမက-၂ ဦးမက မိတ်ဆွေများက ‘သည်စာအုပ်ကို ခင်ဗျား ဘာသာပြန်ဖို့ ကောင်းတယ်။’ ဟု ပြောဆိုလာကြပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ယခင် ဘာသာပြန်ဆိုပြီးရှိကြောင်း’ ပြောလျှင် ‘အေးလေ- ရှိပြီးသားလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ခင်ဗျား ထပ်ပြီး ဘာသာပြန်လိုက်လို့ စာဖတ် ပရိသတ်မှာတော့ နစ်နာ မသွားတန်ရာပါဘူး။’ ဟု ဆိုကြပါသည်။

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော် ဘာသာပြန်လိုက်ပါပြီ။

ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ပြန်ဆိုသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင်ရှိသော အသံထွက်များကို ပိုမို နှစ်သက်ပါသည်။ ဒင်နီယက်ဂျူးစ် (DANIEL JONES) ၏ ENGLISH PRONOUNCING DICTIONARY ကို သုံးသည်။

Translator's Foreword

I think this kind of story could be called an "allegory", and the time do not refer to any particular region, person of age. Instead they refer to animate and inanimate things conforming to universal nature. Ancient tales, fables and parables are many of them allegorical.

This story has its venue in the world of seagulls, Pattern of existence among seagulls is not unlike that of human beings in the broadest sense of the word "pattern" Among human beings we used to say: **Some People live to eat, and some eat to live.** It has a wide range of meaning. It alludes to existence and its essence, and so it has its bearing on what we now call "existentialism", which I'm afraid is not yet a philosophy with a clearcut exposition.

For one who lives to eat. "eating" is the purpose of his life; he need not think of anything else to give meaning to his existence. He will live his life in striving to "eat". drink and. enjoy sensual pleasures of the most desireable kind, and when he gets to enjoy these things he will thinks., of his life as worth living. His life is indeed governed and guided by these things. He will not think of morality, equanimity or wisdom that gives meaning to life. He will not know "truth" and "loving kindness" as taught by his religion. In Buddhism, this kind of being is called "a blind worldling", the **puthujana** which means the majority.

In perceiving with the six faculties (of the eye, the ear, the nose, the tongue, the body and the mind) a blind worldling cannot know the truth of objects he perceives. He could only know from what he perceives with his physical eye, ear, nose, tongue, flesh and blood, but he does not know that what he perceives are deceptive, He is not capable of discerning the good and the evil, the truth and the fraud, the real and the illusioid by the use of the right perception, which he has not. And there is

no end of his harbouring such evil feelings as greed, malevolence. etc., and he inevitably suffers from the consequences... tragic situations of mental distress and physical suffering. This is **the Lot** of those who do not know the truth about things. This is "the lot" of those who are ignorant and who seek avaricious gains and sensual pleasures of life. They are nowhere near the genuine happiness and eternal joy of life.

For one who sees the truth, animate or inanimate are not as they appear to his physical senses; they are illusory and deceptive, and he who does not take them as they appear to be will not be deceived by those illusive objects. What is more, it is a natural course for him to take to enquire and know what is true.

In the history of mankind, there have been men who see the evil nature of sensual pleasures, turn their backs on these things and seek genuine eternal happiness. They are a rare kind, but there are a good many when there is someone to show them the way. They do not follow the beaten track, but go their own way. and this caused much displeasure to the ma-

majority who do not understand. When the urge to know becomes great they are ready to risk their lives for knowledge. ✎

"The brave die but once" is a saying that is said of those brave people who will not hesitate to risk their lives in their attempts to know. (This does not apply to those foolhardy dare-devils). In any undertaking those who hesitate to do or not to do anything seldom meet with success. They often end up in disaster in risk adventures. The decisive and the brave seldom meet with disaster or death, and even if they die, they do not go to evil planes of existence- because when they die, they do so without fear.

Those who are hesitant cannot be leaders of others; they are incapable of doing good for themselves, let alone for others. They belong to the majority whether they like it or not. They seldom make efficient leaders in government offices, business concerns, and undertakings which call for decisive action of a leader. They are to remain with the majority talk like others, do as others do, and believe what others believe. For they have no intelligence or courage of their own, and they

conform to the majority--live and die like others-- just eating, sleeping and enjoying sensual pleasures. They have no choice. If they do not know how to get out of the rut, they will not be able to do as they please in life, -- they willy-nilly drift along with others, If they cannot get what they like, they will have to like what they get.

What is said of seagull can be said of man. Those who ventured to search for meaning of life are in danger from his own kind who do not understand him and do not like him. During the dawn of this age of science, those who tried to get out of the rut and looked to new things were accused of defying God A1 mighty and powerful gods, branded as witches and sorcerers, and often put to death by burning. In the history of mankind, there were quite a number of scientists, inventors and pioneers, accused of practising sorcery and burnt to death by people who could not understand them or their workings. The majority is all for conformity -- live and talk like others, and do as others do. Or else, the powers above will not tolerate it. If one goes against the powerful beings, one will have to take the punishment. In

legends and anthology of the west, there are many stories of human heroes, who had caused the displeasure of powerful King of gods, serving eternal punishment in the underworld, e.g. Prometheus, Sisyphus, etc., These myths are in a way allegorical. Therefore we are to conclude that those who cause the displeasure of the powerful gods are one way or the other liable to be punished. Thus the majority abide by the intelligence, courage and notions of the majority; they are in no way tolerated to have their own intelligence courage or notion; and they dare not use them even if they had.

The story of the "Seagull" is based on these ideas (which are bestowed on the seagull as symbol). The reader of this story may look for similar situations in his own world and consider them to draw logical conclusions therefrom. As examples of similarity in adventurous undertakings, we have stories of explorers: to the South Pole, to the North Pole, to cross the impenetrable unglaciated and deserts of sand, and to set foot on top on top of the highest mountain in the world. "What do they gain by risking their lives in such adventurous under tak-

ing? What is their purpose?" In answer to these questions, they say. "It is not for material gains; but to prove that there is no place, no height or depth seemingly impossible for human beings that cannot be attained given the necessary resolve and effort in co operation and team-spirit. The explorees say that after going through intense heat or cold or dangerous situations involved in such adventures, their outlook on life in general has changed gratefully, and their mentality has become quite different from that of other worldlings. (They are noticeably free from such mental evils as covetousness, jealousy, selfishness and malevolence which ordinary worldlings harbour; but they are endowed with loving kindness, compassion, sympathetic joy and equanimity which are the properties of benevolent ones.)

In this Seagull story, the seagull destined to lead others of his kind must practise "love" and "compassion"

By morning the Flock had forgotten its insanity, but Fletcher had not "Jonathan. remember what you said a long time ago about loving the Flock enough to return to it and help it learn?"

"Sure."

"I don't understand how you manage to love a mob of birds that has just tried to kill you."

"Oh, Fletch, you don't love that! You don't love hatred and evil, of course. You have to practice and see the real seagull, the good in every one of them and to help them see it in themselves. That's what I mean by "love"

Those who have this practice. Sainly persons, it is true, can love and have compassion for those who have come to do harm to them or kill them, and finally win over their enemies. This Seagull story is an allegory to demonstrate these qualities. This story, although it is a short one, is more complete in the expression of these qualities than any other longer stories of this kind. This is the kind of book which lures the reader to read it over and over and over again with ever increasing interest with each revision. Like Ernest Hemingway's **The Old Man and the Sea** they say, the use of words in this Seagull story is delightful precise, and this a prose (novel) as beautiful as a piece of poetry.

The author of this "Seagull Story".

Richard Bach, was not widely known before like Ernest Hemingway, but his "Seagull Story" too, has been read by several million readers in many languages all over the world, and his name become well known just as his book has been well acclaimed. This book has been translated into Myanmar by Dhammika U Ba Than and published with the title "**Yawnathan Zinyaw**" and it has been received with acclaim all over the country. Another famous writer Daw Khin Myo Chit has rendered it in Myanmar language and printed in a USIS publication entitled "**Lin Yaung Chi**".

Why do I decide to translate the same book when there have been good translations of the same book? I have no ready answer to this question.

When I have read a book and liked it. The urge to translate is the natural outcome in me. Are those already translated not good enough? It's not so. I do not think of a book as not good enough when over ten thousand copies have been sold and liked by as many people if not more. I have read the Myanmar versions as well as the English versions in the original text and condensed form in the Book Section of the

Reader's Digest, and I like them all. I won't hesitate to confess that those earlier translators mentioned above are my teachers and mentors.

Nevertheless, the urge in me to translate this book has not faded out though for some time and for some reason I have not been able to materialize it. There have been many discussions and arguments about this book amongst my friends --- writers and readers alike, and sometimes the discussions were participated by my Dhamma friends (fellow meditators in a Meditation Centre) and they suggested I translate the book, the persisted; "When does it matter if there have been translations of this book published? Your translation will do no harm to the former translators or to the readers!"

So here it is

I translate the book from the original work in English, and I Prefer English Pronunciations to others; and so I use Daniel Jones' English pronouncing Dictionary.

Part One

အပိုင်း ၁

It was morning, and the new sun sparkled - gold across the ripples of a gentle sea.

A mile from shore a fishing boat chummed the water, and the word for Breakfast Flock flashed through the air, till a crowd of a thousand seagulls came to dodge and fight for bits of food. It was another busy day beginning.

အချိန်ကား နံနက်ခင်း

ထွက်သစ်စနေဝန်းသည် ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြင်က လှိုင်းအိလေးများဆီသို့ ရွှေရောင်တလျှပ်လျှပ် ပက်ဖျန်းပေးလိုက်၏။

ကမ်းခြေမှ တစ်မိုင်အကွာတွင် တံငါသင်္ဘောတစ်စင်းသည် ရေထဲတွင် ငါးများစာများ ချနေသည်။ နံနက်စာရှာရန်ထွက်မည့် ငှက်အုပ်ကြီးထံသို့ လေထဲမှဖြတ်၍ အချက်ပေးသည့်အလား ထောင်နှင့်ချီသော ပင်လယ်စင်ရော်ငှက်အုပ်ကြီးသည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် တိမ်းကာရှောင်ကာ ထိုးဆိတ်ကာဖြင့် စားစရာ အပဲ့အစများကို လုလျက်ရှိလေပြီ။ ဤသို့လျှင် အသက်ရှင်နေမှုအတွက် ကိစ္စများရသည့် နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာပြန်ပြီတည်း။

But way off alone, out by himself beyond boat and shore, Jonathan Livingston Seagull was practicing. A hundred feet in the sky he lowered his webbed feet, lifted his beak, and strained to hold a painful hard twisting curve through his wings. The curve meant that he would fly slowly, and now he slowed until the wind was a whisper in his face, until the ocean stood still beneath him. He narrowed his eyes in fierce concentration, held his breath, forced one ... single ... more ... inch ... of ... curve

Then his feathers ruffled, he stalled and fell.

Seagulls, as you know, never falter, never stall. To stall in the air is for them disgrace and it is dishonour.

But Jonathan Livingston Seagull. unashamed, stretching his wings again in that trembling hard curve - slowing, slowing, and stalling once more - was no ordinary bird.

သို့ရာတွင် ကမ်းခြေရှိ လှေသင်္ဘောများနှင့်ဝေးကွာသော ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာ၌ကား၊ ‘ဂျော်နသန် လစ်ဗင်းစတန်’ အမည်ရှိသော ပင်လယ်ပျော်စင်ရော်သည် သူတစ်ကိုယ်တည်း လေ့ကျင့်လျက် ရှိသည်။ ကောင်းကင်၌ ပေ ၁၀၀ အမြင့်တွင် သူသည် သူ၏ အရေပြားဆက်ခြေများကို ချကာ နှုတ်သီးကို အပေါ်သို့ မော့လျက် အတောင်ပံများကို ခက်ခဲနာကျင်စွာ ကွေ့ဝိုက်၍ လှည့်ရန် အာရုံစိုက်နေ၏။ ကွေ့ဝိုက်၍ လှည့်ခြင်းသည် အရှိန်နှေးဖြည်းစွာ ပျံသန်းရန် ရည်ရွယ်သည်ဖြစ်ရာ ယခုလေသည် သူ့မျက်နှာအား ဖြည်းညင်းညင်သာစွာ တိုးတော့သည်အထိ၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ သူ့အောက်၌ပင် ရှိသေးသည်အထိ အရှိန်ကို လျော့ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ မျက်လုံးများကို မှေးလျက် အပြင်းအထန် အာရုံစိုက်ကာ အသက်ကိုအောင့်၍ ခွန်အားစိုက်လိုက်ပြီး ... အကွေ့အဝိုက် ... နောက်ထပ် .. တစ်လက်မမျှ ပို၍ဖြစ်စေရာ .. သူ၏အမွှေးအတောင်များ ဖွာထွက်လာကာ အရှိန်သေပြီး ကျလေသည်။

ပင်လယ်စင်ရော် ဆိုသည်မှာ သိကြာပြီးသည့်အတိုင်း မည်သည့် အခါမျှ ပျံသန်းရာတွင် အထစ်အငေါ့ မရှိစေရ၊ အရှိန်မသေရ။ လေထဲတွင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပျံသန်းရင်း အရှိန်သေသွားခြင်းသည် သူတို့ စင်ရော်လောကတွင် ရှက်ဖွယ်ကိစ္စဖြစ်၍ ဂုဏ်သရေပျက်ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဟု ယူဆထားကြ၏။

သို့ရာတွင် (ဂျော်နသန် လစ်ဗင်းစတန်) ပင်လယ်စင်ရော်သည် မရှက်ပါ။ သူ့အတောင်များကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဖြန့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားအောင် ခက်ခဲလှသည့် အတောင်ပံပိုက်ဖြင့် နှေးသည်ထက်နှေးအောင် အားထုတ်ရင်း နောက်တစ်ကြိမ် အရှိန်သေသွားပြန်သည်။ သူသည် သာမန်ငှက် မဟုတ်ချေ။

Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight-how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating. For this gull, though, it was not eating that mattered, but flight. More than anything else, Jonathan Livingston Seagull loved to fly.

This kind of thinking, he found, is not the way to make one's self popular with other birds. Even his parents were dismayed as Jonathan spent whole days alone, making hundreds of low-level glides, experimenting.

He didn't know why, for instance, but when he flew at altitudes less than half his wingspan above the water, he could stay in the air longer, with less effort. His glides ended not with the usual feet-down splash into the sea, but with a long flat wake as he touched the surface with his feet tightly streamlined against his body. When he began sliding in to feet-up landings on the beach, then pacing the length of his slide in the sand, his parents were very much dismayed indeed.

အများစုဖြစ်သော စင်ရော်တို့အဖို့ ကမ်းခြေမှ အစာရှိရာသို့ အသွားအပြန် ပျံသန်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သာမန်ပျံသန်းမှုထက် ပို၍ ပျံသန်းခြင်းကို သိရှိရန် ဒုက္ခ မခံတတ်ကြချေ။ စင်ရော်အများစုအဖို့ကား ပျံသန်းမှုက အရေးမကြီး၊ အစာစားဖို့က အရေးကြီးသည်။ ဤ စင်ရော် အဖို့ကား ... စားဖို့ကအရေးမကြီး၊ ပျံသန်းမှုက သာ အရေးကြီးသည် ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဂျော်နသန်လစ်ဗင်း စတန်ဆီးဂါးလ်ဆိုသည့် စင်ရော်သည် ပျံသန်းခြင်းကို အခြားအခြားသော အရာများထက် ပိုမိုနှစ်သက်ခဲ့သည်။

ဤအတွေးအခေါ်မျိုးဖြင့် အခြားငှက်များအလယ်တွင် မိမိကိုယ် မိမိ ထင်ပေါ်အောင်ပြုခြင်း မဟုတ်ဟု သူတွေးသည်။ ဂျော်နသန်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း အနိမ့်သို့ လျှောဆင်းပျံသန်းမှု အကြိမ်ပေါင်းရာချီ၍ စမ်းသပ်ပျံသန်းနေသောအခါ သူ၏မိဘများပင် လျှင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖြစ်ကြသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သူ မသိ။ သို့သော် ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရ သော် သူသည် ရေမျက်နှာပြင်အထက် သူ၏ အတောင်တစ်ဖြန့်စာ၏ ထက်ဝက်မျှ အမြင့်က ပျံသန်းလျှင် သူသည် သိပ်အားမစိုက်ရဘဲ လေထဲတွင် ပို၍ကြာကြာနေနိုင်သည်။ သူ၏ပျံသန်းရာတွင် လျှောဆင်း မှုများသည် ထုံးစံအတိုင်း ခြေတွဲလွဲချလျက် ပင်လယ်ထဲသို့ စွက်ခနဲ ကျသွားကာ ပြီးဆုံးသည် မဟုတ်။ သူ၏ခြေများကို ကိုယ်တွင် စေ့နေ အောင် ကပ်လျက် သူရေပြင်ကို ရောက်သည့်အခါ သူ့နောက်မှ ရေ ယက်ပန်း ရှည်စွာထလျက် ပါလာသော ဆင်းနည်းမျိုးဖြင့် ပြီးဆုံးသည်။ သူ၏ ခြေကို ရုတ်၍ လျှောဆင်းမှုများကို ကမ်းခြေသောင်တွင် စတင်၍ ပြုလုပ်ပြီး သူ လျှောဆင်းခဲ့သည့် အလျားတစ်လျှောက် သဲပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သွားသောအခါ သူ့မိဘများမှာ တကယ်ပင် အလွန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကြရလေသည်။